

[Kofod-Svendsen]

bestemmelse indgå i sine overvejelser i tilfælde af en retssag.

Det vigtigste er, at det direkte er traktatfæstet og på udenrigsministermødet den 27. januar i år skriftligt bekræftet af de andre EF-lande, at et medlemsland suverænt kan anvende nationale bestemmelser, hvis der vedtages et harmoniseringsdirektiv med kvalificeret flertal for et åbent indre marked, og hvis medlemslande finder, at der er vigtige krav, som vedrører beskyttelse af det ydre miljø og arbejdsmiljøet.

Det er som bekendt i disse harmoniseringsdirektiver, at socialdemokratiet har rejst forskellige problemer. Frygten går ud på, at Danmark i fremtiden vil kunne blive overstemt, og at der i sådanne situationer vil kunne blive pålagt Danmark begrænsninger i mulighederne for selvstændigt at fastsætte en højere beskyttelse af det ydre miljø og arbejdsmiljøet end den, der følger af EF-regler.

Denne frygt er imidlertid ikke begrundet. Det afgørende er, at det nye traktatforslag indeholder en udtrykkelig bestemmelse, hvorefter enhver medlemsstat, der måtte blive overstemt, kan fastsætte strengere regler end dem, der fremgår af det vedtagne direktiv, når medlemsstaten finder, at sådanne strengere bestemmelser er nødvendige for at beskytte det ydre miljø og det arbejdsmæssige miljø.

Nøgleordet er her »anvender«. Det betyder, at det enkelte medlemsland direkte kan sætte nationale bestemmelser i kraft, og at det er det enkelte medlemsland selv, som udøver et skøn over nødvendigheden af nationale bestemmelser. Kommissionen modtager så meddelelse om anvendelse af nationale bestemmelser – og skal bekræfte de pågældende bestemmelser efter at have kontrolleret, at der ikke foreligger vilkårlig forskelsbehandling eller et skalkeskjul for protektionisme.

Det er jo klart, at denne mulighed ikke må misbruges til at skabe skjulte handelshindringer for at beskytte egen produktion. Og det er da også i dansk interesse at forhindre misbrug. Vi må støtte enhver bestræbelse for at få fjernet skjulte handelshindringer, som findes i langt større antal i en række af vore nabolande end hos os selv.

Men det afgørende nye er, at selvstændige og strengere nationale miljøbeskyttende regler vil blive anerkendt, hvor de er hensigts-

mæssige og legitime midler til at beskytte miljøet. Det er klart ud fra den sammenhæng, som ordene står i, at Kommissionens bekræftelse ikke har opsættende virkning.

Det er også værd at bemærke, at det, som Kommissionen skal gøre, er at kontrollere, at der ikke er tale om forskelsbehandling eller et skalkeskjul for protektionisme. Derimod får Kommissionen ikke til opgave at tage stilling til, om det hensyn til arbejdsmiljøet eller det ydre miljø, som det pågældende medlemsland forfølger, er korrekt. Det er fortsat det enkelte medlemsland selv, som udøver dette skøn. Men Kommissionen har naturligvis en opgave i at sikre, at dette skøn ikke kan bruges til protektionisme.

EF-pakken er således en klar miljøpolitisk landvinding. Derfor mener jeg, at det er helt korrekt, når socialdemokratiets næstformand, hr. Svend Auken, i en artikel i Politiken den 14. januar i år roste EF-pakkens miljøafsnit, og ud fra en miljøpolitisk vurdering ville det være yderst skuffende, hvis EF-pakken ikke blev vedtaget; her er tale om klare forbedringer. Det er ikke sådan, at man kan sige: hvis pakken forkastes, så består Romtraktaten, og det er udmærket. Nej, så mister vi disse klare forbedringer; det må enhver, som er interesseret i forbedring af miljøpolitikken og beskyttelse af miljøet, virkelig være klar over.

Ove Jensen (FP):

Når fremskridtspartiet siger ja til EF-pakken, skyldes det, at vi selv efter en meget kritisk vurdering af den samlede pakke er kommet til det resultat, at fordelene langt overstiger de påståede ulemper.

De bagatelagtige ændringer, der gennemføres vedrørende udenrigspolitikken og EF-Parlamentet, er uden betydning, fordi der reelt ikke sker nogen ændring af de bestående forhold. EF-landene har nu i flere år ført en fælles udenrigspolitik, hvilket har været helt naturligt. Det, man nu er blevet enige om, er, at man også vil gøre det fremover, og det er ærlig talt svært at se, at det skulle være nogen større ulykke; der sker jo ingen ændringer. EF-landene fortsætter med at føre en fælles udenrigspolitik, som de nu har gjort det i flere år.

EF-Parlamentet skal nu høres to gange i stedet for én gang, men det er også uden betydning, fordi EF-Parlamentet stadig væk